Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halkları Birleşin!

İŞÇİ KÖYLÜ KURTULUŞU

TKP/ML MERKEZİ KİTLE YAYIN ORGANI Aralık 1998 Sayı: 121

Fiyatı: 2,00 DM

EMPERYALİZMİN OYUNLARINI, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZİ YÜKSELTEREK BOŞA ÇIKARTALIM!

PARTİMİZİN 4.GENELSEKRETERİ KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ VE KARADENİZ ŞEHİTLERİMİZ EYLEMLERLE ANILDI!

Ese Yurdu Şehitleri; başta Komünist Önder Mehmet Demirdağ yoldaş olmak üzere Ümit Dinler, Dilek Konuk, Ümit San, Duran Salman ve Amasya-Taşova'da şehit düşen Özgür Kemal Karabulut ve son olarak Tokat-Dumanlı'da (Vanzıl) şehit düşen Bahattin Günel, Leyla Göçer, Ümit Güner ve Zeynel Çalpar yoldaşları anmak için Tuzla E5 karayolu parti militanlarımız tarafından 20 Kasım günü saat 17.00'de trafiğe kapatılarak molotoflanmıştır. Yolun bir tarafına "Komünist Önder Mehmet Demirdağ Ölümsüzdür" pankartı asılmış, diğer tarafına ise "Şehitler yaşıyor, TİKKO Savaşıyor" TKP/ML TİKKO imzalı pankartlar asılmıştır.

İki taraflı trafiğe kapatılan yol, parti militanları tarafından molotoflanmıştır. Çevrede biriken kalabalık eylemi sempatiyle izlemiştir.

Eylem başladığı sırada yolu geçmek isteyen bir araç parti militanları tarafından engellenmiş, geri çekilmesi sağlanmıştır.

Eylemi başarıyla gerçekleştiren militanlar daha sonra eylem yerinden uzaklaşmışlardır.

-Şehitlerimizin İntikamını Almaya Devam Edeceğiz!

-Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!

....KISA HABERLER... KISA HAB

**Ankara'da TKP/ML militanları tarafından Eseyurdu şehitlerini anmak amacıyla çeşitli eylemler gerçekleştirildi. Tuzluçayır semtinde Mamak Belediyesi temizlik binasına "Mehmet Demirdağ Yaşıyor TİKKO Savaşıyor!" sloganı yazılı bir pankart asıldı. Mamak, Kayaş Tepecik, Araplar, Akdere, NATO Yolu bölgelerine yazılamalar yapıldı.*

** 20 Kasım 1998 tarihinde Eseyurdu ve Dumanlı şehitlerini anmak amacıyla TMLGB İstanbul Tuzla-İçmeler Köprüsü civarında E-5 karayoluna molotoflayarak trafiğe kapatıp korsan bir gösteri düzenlemiş, devletin hain yüzünü halka deşifre etmiştir.*

**27 Ekim 1998 tarihinde Çamlıca Ünalan mahallesinde resmi plakalı bir otomobil imha edilmiştir. Aynı mahallede gündeme ilişkin çeşitli yazılamalar yapılmıştır.*

**Avrupanın çeşitli kentlerinde anma toplantıları düzenlenerek düşmanla yapılan dişediş mücadeledeki kararlılığımız dosta düşmana gösterilmiştir.*

**Perihan Çolak yoldaşımız mezarı başında anılmıştır.*

İÇİNDEKİLER

ŞEHİTLERİMİZ EYLEMLERLE ANILDI! 2
EMPERYALİZMİN OYUNLARINI, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZİ YÜKSELTEREK BOŞA ÇIKARTALIM! 3
PARTİMİZİN 4. GENEL SEKRETERİ KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ VE KARADENİZ EYÜP YOLDAŞA 6
TİKKO'NUN ALMUS BASKINI 9
İKTİDAR NAMLULUN UCUNDADIR 14
HALK ORDUSU, HALKA KALKAN ELLERİ ER YA DA GEÇ KIRACAKTIR! 17
ŞİMDİ EN ÖNDE KOŞMA SIRASI BİZDEYDİ VE BİZ DÜŞMANIN BEYNİNE KORKUSUZCA İNDİRDİK PARTİZAN ÖFKELERİNİ! 20

EMPERYALİZMİN OYUNLARINI, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELEMİZİ YÜKSELTEREK BOŞA ÇIKARTALIM!

"Kürt halkının kendi kaderini tayin için mücadele etmesi demek, Kürt halkının, hakim sınıfları devirerek demokratik halk iktiradını kurmak için mücadele etmesi demektir. Çünkü "halk kendi kaderini ancak devrim yaparak tayin edebilir."

(İbrahim Kaypakkaya)

1923 yılında imzalanan Lozan Antlaşması ile birlikte, Kürdistan bölgesi İran, Irak ve Türkiye arasında bölünürken, Kürtler de bu devletler arasında parçalanmış oldu. Emperyalistlerin güdümünde kurulan TC devleti içerisinde Kürtlüğü, tarihi, değerleri, dili, kültürü reddedilen bir ulus kaldı. Oysa Kürt ulusunun Türk ulusundan daha köklü bir birliği, daha köklü bir varoluş mücadelesi, küçümsenmeyecek de bir nüfusu vardı. Ama emperyalistler paylaşım süreçlerinde, himayelerinde davranabilecek devletler oluşturma süreçlerinde, bir halkın çıkarlarını değil, elbette ki kimleri kukla olarak kullanmaları kolaysa, onlarla ortak çıkarlarını birincil tuttular.

İsyanları, varoluş mücadelesi 19. yüzyılın sonlarına doğru boyveren Kürt ulusu, 20. yüzyılı da mücadele tarihinin sayfalarına yazdı. Türkiye sınırları içerisinde büyük Kürt isyanları yaşandı. (1925 Şeyh Sait İsyanı, 1928 Ağrı İsyanı, 1930 Zilan İsyanı, 1938 Dersim İsyanı .....). Bu isyanlar; Kürt burjuvazisinin Pazar kavgasının, feodal beylerin Türk egemenliği altında yaşamayıp başına buyruk olma isteminin, köylülüğünse TC devleti tarafından Kürt oluşundan dolayı sindirme, yoketme politikalarına karşı duruşunun bir bileşimi oldu.

Yani ilerici ve gerici yönlerin bir bileşimi oldu.

PKK böyle bir geçmiş üzerinde, Kürt tarihinin en örgütlü, en sürekli, en derlitoplu önder örgütlülüğü oldu. Kürt ulusunun varlık mücadelesini bir noktaya getirdi. **Ancak geçmişten bugüne taşınan ve ulusal hareketlerin doğasında var olan gerici yönlerden kendini kurtarıp, iktidar mücadelesinin önder örgütlülüğü olamadı.** Ulusal burjuva önderliklerin ikili karakterini, yani ulusal pazarına hakim olma mücadelesi vermek ile bu mücadelede başarılı olamayacağını

düşündüğü dönemlerde uzlaşmak yönelimine girmeyi, gerici ve ilerici yönlerin çatışmasını bağrında taşıdı. 1993, 1995 ve 1998 yılında olmak üzere üç kez ateşkes ilan etti. Bu ateşkes süreçleri tek taraflı oldu ve TC bu süreçlerde de köyleri bombaladı, koruculuğu dayattı, işkenceye, katliamlara devam etti. PKK bu ateşkes süreçlerinin amacını, dünyada ve Türkiye'de meşruluklarını sağlamak, dünyada ve Türkiye'de TC devletini teşhir etmek biçiminde açıklasa da, **hareket önderliğinin asıl amacı TC'yi federasyona zorlamaktan başka bir yeş değildi.**

Bu aşetkes süreçlerinde, emperyalistlerin tavırları PKK'dan yana oldu. Emperyalistlerin ateşkesi destekleyici tavırları, TC devletini ateşkese zorlama pratiklerinde somutlandı. Ancak bu destekleyişin hiçbirinde, ne Kürt halkına yapılan baskıların, ne Kürt halkının haklarının önemi vardı. Yani ortada insan haklarını koruma yönünde bir tavır değil, Ortadoğudaki pazar rekabetine uygun bir tavır vardı. Bu tavırlar emperyalizmin Kürdistan'a Ortadoğu'da biçtiği misyondan başka birşey değildi.

Ve günümüzde, işte 1998'de tek taraflı ilan edilen ateşkes süreci de böyle yaşanmaktaydı. Öcalan IRA'nın ateşkes sürecini olumluyor ve İngiltere'yi de demokrat bir ülke ilan ediyordu. **Emperyalistlerin Kürt sorununda da PKK'nın yanında yer alacaklarının mesajını veriyor, TC'ye karşı TC'nin göbekten bağımlı olduğu ülkelerden destek bekliyordu.**

PKK önderliği daha geçtiğimiz ay "basit bir kültürel özerklik veya Kürtlerin bazı haklarının tanınması bile Türkiye'deki devlet yapısının, hiyerarşik ilişkilerin baştan sona kadar sarsılmasını birlikte getirecektir" diyerek TC'nin Kürtlerin tanınması halinde bile stratejik bir yenilgi alacakları tespitini yaparak, bu çözümü, yani TC'yi stratejik olarak yenmeyi, emperyalistlerin Ortadoğu'daki planlarından bağımsız bir savaşla temellendirmemiştir. Aksine yapılan tüm açıklamalar Türkiye Kürdistanı hareketinin önderliğinin, Güney Kürdistan hareketinin önderliği gibi emperyalizmin maşası olmakla yüzyüze olduğunun göstergesi olmuştur.

Ve yine gelinen süreçte "siyasal güç olmamız, diplomatik faaliyetlerde bir yere gelmemiz devrimci savaştan geçiyor" denilerek, savaşın amacı "siyasi çözüm" denilen, emperyalistlerin çözümlerine dayanır hale gelmiştir. Savaşın amacı; eskiyi devirip yeniyi kurmak yani devrimi kendi gücüne dayanarak yapmaktan çıkmış, **savaş bir pazarlık aracı haline getirilmiştir.**

PKK Genel Başkanı Öcalan'ın İtalya'ya gitmesi de gelişen bu sürecin aynı seyirde bir devamı oldu. Öcalan'a herhangi bir baskının yapılmayışı, Öcalan'ın nasıl yargılanacağı noktasında dahi günlerce bir karara varılamaması, Avrupa'nın ve ABD'nin 'insan hakları' savunucuları-koruyucuları olmalarından kaynaklanmadı. Aksine Ortadoğu üzerinde hakimiyet dalaşının ince politikalarının, ince hesaplarının bir yansımasından başka bir şey değildi. Ve onlarca yıl dökülen kanların, verilen mücadelenin, yani Kürt halkının haklarının adı bile geçmedi. Elbette Öcalan'ın bir şekilde emperyalistlerin eline geçmesi Kürt ulusal mücadelesi açısından tarihsel bir önemdedir. Ve bu mücadele sayesinde önemli değişikliklere sebep olacaktır. Ancak bu kanla yoğrulmuş tarihin bugün, "Öcalan'a özgürlük, Öcalan'a siyasi statü verilsin" talepleriyle emperyalizmin güdümünde ele alınışı, ne TC'ye karşı gerçek bir zafer olacaktır, ne de bir ulusun bağımsızlığının ifadesi olacaktır.

Bugün emperyalistler her tavırlarını dünya halklarına karşı bir hareket olarak gerçekleştirmektedirler. Asıl vermek istedikleri mesaj; geri kalmış ülkelerde insan haklarının ihlali olsa da, kendilerinin bu ihlale karşı duyarlı oldukları, müdahale edecekleri mesajıdır. Ve esas olarak da, silahlı mücadeleler döneminin geride kaldığının, zaten enternasyonal bir 'yargı' mekanizmasını kendilerinin oluşturduklarının, mücadelelerde çözücü rolünü kendilerinin oynadıkla-

rının mesajıdır. **Emperyalizmle uzlaşılmak zorunda olduğunun, halkların başka yolunun kalmadığının, kapitalizmin mutlak sistem olduğunun, işte böylece silahlı mücadelelerin artık tarihe gömüldüğünün mesajıdır.**

Ve şimdi böyle bir gidişat içerisinde görünen o ki; PKK önderliği Güney Kürdistan hareketinin önderliği gibi emperyalizmin maşası olma yönelimindedir. **Yani kanla yoğrulan bir tarih, kanla örülen bir savaş, kazanmanın değil, pazarlığın aracı haline getirilmektedir.**

İşte böyle bir dönemde gün; **PKK'ya ögüt verme, bu teslimiyet sürecini seyre dalma, kendi dışında görme, kendi gücüne-ideolojine ulusal mücadeleye çözüm getirme noktasında itibarsız olma günü değildir.** Ulusal sorunun çözümü proleter bakış açısına-ideolojiye sahip olmayan bir örgütten beklenemez. Sınıf mücadelesini esas almayan bir örgütün ulusal mücadeleyi emperyalizmin güdümü dışında çözmesi mümkün değildir. Yani ulusal burjuvazi önderliğindeki bir hareket, burjuvazinin sınıf çıkarlarının esas alındığı bir harekettir. Ve halkın kaderi, bir sömürücünün himayesinden, diğerine geçirilerek çizilmiş olur. İşte böyle bir dönemde de, halkın egemen sınıfları devirip halk iktidarını kurmasında daha güçlü bir biçimde ısrar etmemiz zorunluluktur.

Böyle bir dönemde, Partimiz TKP/ML'nin omuzlarındaki yük, yani tarihsel sorumluluk katbekat artmaktadırd. Halk iktidarından yani, Demokratik Halk Devrimi'nden başka hiçbir çözüm halkın kurtuluşu olmayacaktır. Yani bu sorunun çözümü komünist bir partinin Partimiz TKP/ML'nin omuzlarındadır.

Kürt halkı yıllardır çektiği acılar karşısında, düşman karşısında muazzam bir cesaret, muazzam bir kaşı koyma bilincini edinmiştir. Ve bu bir anda tarihe gömülecek gibi değildir. Bugün bizim için esas olan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin ikili karakteri karşısında, yani devrimci ve reformist tavrı karşısında buna göre yaklaşımlar geliştirmenin ötesinde, Demokratik Halk Devrimi'nde ısrar ve bu tarihe kanla yazılan geçmişi devrimimiz yolunda seferber etme ısrarıdır.

Emperyalizmin bugün Kürt Ulusal Kurtuluş Hareketi'ne, PKK'ya karşı tavrı, yani sözde uzlaşarak, özde ise Ortadoğu pazarında etkinliğini arttırarak dünya pazarındaki söz hakkını-hakimiyetini arttırma tavrı, aynı zamanda gerilla savaşını, silahlı mücadeleyi de tarih sahnesinden silme tavrıdır. Devamında halklar üzerinde silahlı mücadelenin etkisi kırılmaya çalışılacaktır. Oysa Kürt halkı sadece Kürt olduğu için değil, direndiği için, gerilla savaşını desteklediği, bu savaş içerisinde bizzat yer aldığı için baskı görmüştür. Köyler bu yüzden bombalanmıştır, yakılmıştır. Halk bu yüzden katledilmiştir. Ve şimdi bu halk üzerinde, savaşın pazarlıklarla biteceği umudu yayılmaya çalışılmaktadır.

Görevimiz, silahlı mücadelenin pazarlıkla son bulamayacağını, verilen mücadelenin karşılığının küçük haklar değil, halk iktidarını almak olduğunu etkin bir biçimde kavratmaktır. Görevimiz emperyalistlerin gerçek yüzünü vakit geçirmeden teşhir etmektir. Görevimiz halkların kaderini halk düşmanlarının eline bırakmamaktır. Görevimiz Kürt, Türk, Arap, Laz, Gürcü, Çerkez.... çeşitli milliyetlerin ortak mücadelesini sağlamaktır. Görevimiz bugün özellikle Kürt halkının kaderine seyirci kalmayıp, bu halkın kurtuluşunu, bu halkla birleşerek Demokratik Halk Devrimi mücadelemize katmaktır.

PKK'yı PKK yapan gerilla savaşında ısrar, silahlı mücadelede ısrar olmuştur. Halkı savaş bilinciyle donatan, işte böylesi bir süreç olmuştur. Halk, kendisi için kendisini aydınlatarak savaşanlarla er ya da geç birleşecektir. **Partimiz TKP/ML'nin tüm bu tarihi erozyonlar karşısında dahi silahlı mücadelede, gerilla savaşında ısrarı, düşmandan hesap soruşu, halkları kaçınılmaz olarak Demokratik Halk Devrimi yolunda birleştirecektir.**

EYÜP YOLDAŞA....

Adanır ya bir ömür devrime, bireyci beklentilerden uzak ve olabildiğince içten, katıcı... Bir o kadar da geldiği toplumun birçok olumsuzluğunu taşıyan yanıyla tutucu ve gerici. İşte burada önemli olan hangisinin üstün geldiğidir. Ya gelecek kazanır güzelleşir yaşam, ya da köhnemiş düzenin pislikleri hakim gelir aydınlıklar yok olur. Yeni katılan her yoldaş gibi Eyüp yoldaş da gerillaya katılmakla "bilinmezliğin" kapısını aralayarak dışındaki gelişmelerin bir izleyicisi olmaktan çıkıp yönlendiricilerin safındaki yerini almıştır. Gerillaya katılan birçok yeni yoldaş sihirli bir değneğin dokunuşuyla zaaflardan arınıp partinin yardımıyla "mükemmeleşeceğini" umarlar. Bu beklenti onlarda çoğu kez çabasızlığı, yetinmeciği geliştirir. Parti elbette gerekeni yapmakta, ama bu tek başına hiçbir zaman yetmez. Değişme istemi ve çabası yoksa doğrular beyne şırınga bile edilse işe yaramaz. Çünkü beyin onu kabul etmez, bir biçimde dıştalar. Eyüp yoldaş da katıldığında böyle bir beklenti içerisindeydi. Ama kısa sürede bu işin yanlışlığını farkederek hem çabamala hem de öğrenme yöntemini benimsedi. O, gelişimin örgütle olacağını görmüş ve pratiğini de böyle şekillendirmeye başlamıştır.

Eyüp yoldaşın gerillaya katıldığı anla şehit düştüğü an arasındaki gelişim seyrini görmek, onu tanımamızda ipuçlarını da verecektir. Kimdi Eyüp yoldaş, katıldığında ne idi? Onu tanımak ve ondan öğrenmek için onun kronolojik gelişimini bilmek bize yetmez. Evet, onu tanıyalım, hatta kronolojik geçmişini de bilelim, ama özellikle ondan öğrenelim.

O bir emekçiydi... Alışkanlıklar olur ya, kolay kolay vazgeçilip terkedilemez. O alışkanlığın gereğini yerine getirmezseniz sizi sıkıntı basar, rahatsız olursunuz. Eyüp yoldaş için de çalışmak böyle bir alışkanlık olmuş. Çalışmazsa ve pratik işleri yapmazsa gerçekten rahatsız olurdu. Bunun tüm işçi ve emekçilere has alışkanlık olduğunu bilmek ama bunun sömürücülerce kullanıldığını ise bilmemek ne kötüydü. "Ben şanslıyım" derdi Eyüp yoldaş, "parti için çalışıyorum" ve kardeşinden bahsederdi; sabahtan gece yarılarına kadar çalıştığını, mesai adına katmerleşmiş sömürüye maruz kaldığını, kendisi üç alıyorsa patronun on aldığını, ama ne yazık ki bunları ona anlatabilme şansı yakalayamadığını... Gerillaya katılmadan önce konfeksiyon atölyesinde çalışan yoldaşımıza ve diğer işçilere patron "boş duracağınıza boş çalışın" diyerek çalışmanın kutsallığından dem vuruyormuş. "Parti de bize çalışın diyor" dediğimizde aradaki farkın "kim için, ne için" sorularının yanıtında olduğunu belirterek, Mao'nun "işimiz çok, zaman yok, onbin yıl çok uzun, sarıl güne sarıl saate" sözünü hatırlatıyordu.

Kişilik dokusuna işleyen emekçi yapısı sadece pratik işlerde değil diğer konularda da kendisini gösteriyordu. İnsanlarla ilgilenirken, konuşurken, çözülmesi gereken bir sorunu ele alırken hep sabırlı, hep kavratıcı olunmasını isterdi. "Biz nasıl öğrendiysek diğer yoldaşlar da öyle öğreniyor, bize nasıl davranılmasını istiyorsak diğer yoldaşlara da öyle davranmalıyız" diyerek sabrın, değiştirici ve dönüştürücü olmanın TİKKO'da gerekli olduğunu vurgulardı. Bazı yoldaşlarda var olan "nasıl olsa TİKKO'cuyuz/devrimciyiz, bu bize yeter" anlayışını kabullenemiyordu. O, kendi yaşamında görmüştü sürekli bir mücadelenin gerekliliğini, herkesin de benzer şeylere ihtiyacı olduğunu.... İşte yoldaşlık tam da burada kendini gerekli kılıyordu. O, "büyük emek insana verilmelidir" derdi. Bugün bölgemizde çalışmak bir zevk haline getirilmişse, bunda eyüp yoldaşın doğal pratiklerinin önemli bir yeri vardır.

Eyüp yoldaş ilk zamanlarda konuşmaktan çekiniyor, düşüncelerini ifade etmekte zorlanıyordu. Toplantılarda konuşurken terlediği dönemler olmuştu. Ama zaman içinde bunu aşmasını bilmiş, kendini ve yoldaşların eleştirmeyi devrimci olmanın doğal bir parçası olarak sahiplenmişti. Eleştirmekten kaçınmazdı. Bu konuda gelişim seyrini kendisi de görebili-

yordu.İlk dönemlerde "bana ne derler, ne düşünürler" diye yapıp da söyleyemediği bir çok şeyi zamanla kendisinden öğrendiğimiz gibi daha sonraki yaptığı eksiklikleri de -o kaygılardan uzak yoldaşlarıyla paylaşabiliyordu. Bir keresinde, görevli yoldaşların görevlerini bitirip dönüş zamanı, kamp yerine yaklaştıklarında, yanlışlık olmasın diye döndüklerini haber vermek için telsiz dinleyen yoldaş anlık bir işten dolayı telsizi tutması için Eyüp'e veriyor. Yoldaşımız yeni olduğundan telzisi kullanmasını da bilmiyor. Görevli yoldaşın çağrısı tam da o ana gelip çatıyor. Eyüp yoldaş kısa bir tereddütten so nra inisiyatif takınarak "anlaşıldı, tamam" diyor. Ama bunu yaparken konuşma mandalına basması gerektiğini bilmediğinden konuşma mandalına basmadan yapıyor. Ve kendince olumlu bir iş yapmış oluyor. Daha sonra yoldaşlar gelip de çağrılarına cevap verilmediğini söylediklerinde Eyüp yoldaş o zaman hiçbir yeş söylemiyor. Bu olayı daha sonra kendisenden öğreniyorduk. Ve anlatırken hem gülüyor hem de bilgisizlik kaynaklı eksikliğinin bedelinin ağır olabileceğini söylüyordu. Çıkardığı dersleri tüm birliğe taşıyordu. Eksikliklerin olabileceğini ama bunu bildirmek gerektiğini, samlamanın kimseye faydası olmayacağını öğrenen yodaşımız yeni gelen yoldaşların da kendilerini iade etmelerini öğrenmeleri için saberlı bir çabayı zorunlu sayıyordu. Dün silah, telsiz gibi birçok teknik malzemeye yabancı olan Eyüp yoldaş, şehit düşdüğünde birçok teknik aleti kullanabilen TİKKO'nun komutanlarından olmuştu.

Katıldığı dönemde siyasi olarak geri durumdaki Eyüp yoldaş, şehit düştüğünde partinin ileri sempatizanıydı. İlk dönemlerde de kendi geriliğinin farkındaydı. Asıl kötü yan şuydu ki, o, bunu kabullenmiş ve önemsemez olmuştu. Partinin bu konuda ısrarı ve nihayetinde yoldaşın çabası meyvelerini vermişti. Önceleri siyasi meseleleri başka yoldaşlara havele eden Eyüp yoldaş, zamanla partinin "ne için savaştığını bilmesi gerektiğini" ve "amaçlarını bilmeyen insanları da ne için ve nasıl savaştıracağını bilemez" doğru tespitlerini kavrayarak siyasi gelişmenin ve bu işi önemsemenin kaçınılmazlığını gördü. Savaş, siyasetin başka araçlarla sürdürülmesi değilmiydi? O zaman asılolanı da bilmek gerekiyordu. Bakış açısının doğru tarzda değişmesiyle bu konuda da olumlu bir gelişme katetmişti. Artık siyasi eğitim çalışmalarında sadece söz almıyor, ele alınan konunun özünü de yakalayarak ifade edebiliyordu. Yeni olan birçok şeyi öğrenmek, ondaki politik iktidar bilincini de derinleştirerek sarılışını ve çabasını arttırıyor ve gelişmesini hızlandırıyordu. Artık o, TİKKO'culuğun tetik çekmekten ibaret olmadığını, aksine TİKKO'nun politik-askeri bir örgüt olduğunu daha iyi kavrıyordu. Her derinleşen doğru kavrayış ileri atılan bir adımdı aynı zamanda.

Partimizin önderliğinde Karadeniz Bölgesi'nde geliştirilen gerilla savaşında bölgenin bir insanı olarak Eyüp yoldaşın da önemli etkileri vardı. Özellikle ilk dönemlerde faşist TC'nin kitleleri gerilladan korkutmak ve uzaklaştırmak için uydurduğu "dışarıdan geldiler, adam kaçırıyorlar" gibi yalanları teşhir etmede bölgeden olan ve gönüllü katılan Eyüp yoldaşın açık kimliğiyle kendini ifade etmesi ve amaçlarımızı anlatması faşist TC'nin çaresizlik içinde sarıldığı yalanlarını açığa vurarak onun niteliğini kitlelere gösteriyordu. Bölgeden katılan yoldaşların kitlelerle ilk ilişki kurmada hayli yararları olduğu açıktı. Ancak bununla hiçbir zaman yetinilmeyerek ilişkilere hep siyasi yönün damgası vurulmaya çalışılırdı. Faşist TC'nin Karadeniz Bölgesi'ndeki en tehlikeli örgüt olaraka partimizi tespit etmiş olması boşuna değildi.

Devrimci zemin üzerinde siyasileşme ve örgütlenme bilinci gelişen Eyüp yoldaş gerillaya Selahattin Günel'le birlikte katılmıştı. Selahattin alçağı bugün hainler cephesinde yerini alırken Eyüp yoldaşın örnek yaklaşımını görmek yerinde olacaktır. Ahlâki yozlaşmaya TİKKO'da zemin bulamayıp firar eden alçaklardan olan Selahattin'le hainleşmeden önce hemen hemen aynı süreçleri yaşamış olan Eyüp Yoldaş, tereddütsüz hainlere derslerinin verilmesi gerektiğini söylüyordu. Bizzat telsizden Selahattin Günel'e yaptıklarına rağmen partiye sığınması gerektiğini, yoksa pratiğinin ihanetle sonlanacağını söylemişti. Tüm çabaları sonuçsuz kalmış, Selahattin alçağı ihanet yolunu seçmişti. Aralarındaki akrabalık işilkileri nedeniyle birçok yoldaşın "Eyüp ne yapa-

cak?" şüphesini sezen yoldaşımız hainler yakalandığında cezalandırmayı bizzat kendisinin yapmasını partiye öneriyordu. Yer aldığı gerilla birliğinin komutan yardımcılığını da üstlenmiş olan Eyüp yoldaş, kendi köyü dahil gittikleri her yerde Selahttin alçağının ihanetini anlatarak kitlelerin parti saflarındaki duruşlarını güçlendirmeye çalışıyor ve aynı zamanda alçağın da yakalanması için uğraşıyordu. İşte iki pratik ve iki örnek: Birisi karşı-devrime yamanan çürümenin sonu, bir diğeri ise devrim cephesinde halkımızın onuru. Bir tanesi devrim cephesinden uzaklaşarak yolundan sapıp hainleşirken, bir diğeri olan Eyüp yoldaş kavgada şehit düşerek "coşkulu yitişler"in mirasçısı oluyordu.

Eyüp yoldaş partimizle tanışmadan önce TİKB taraftarıydı. Karadeniz'de başlatılan gerilla mücadelemiz birçok insan gibi onu da etkilemiş, devrimci mücadelenin gerilla tarzı onu da sarıp sarmalamıştı. Gerillayla köyünde karşılaşan Eyüp yoldaş, partimizin gönüllülerinden, özellikle de starteşimizin bugünkü biçimini alan gerilla mücadelemizden etkilenerek, devrimci mücadeleyi gerilla savaşıyla özdeşleştirmeye başlamıştı. Kış dönemi şehirde TMLGB saflarında örgütlenen yoldaş, baharla birlikte köyüne dönüp gerilla saflarındaki yerini alıyordu. Dönem, darbenin pratiğe yansıtıldığı dönemdi. İşte o, darbecilere, güruha karşı verilen mücadelede sınıf savaşımının "iç düşmanlara karşı" boyunu görerek, sınıf kini artmış vaziyette parti saflarındaki yerini pekiştiriyordu.

Eyüp yoldaş halkının birçok genel özelliğini bünyesinde barındırmaktaydı. Bütünüyle birey yığınlarla aynılaştırılıp benzeştirilemez ama Eyüp yoldaşın pratiğinden şöyle bir sonuç çıkarmak da pek yanlış sayılmaz: Israrlı bir çabayla halka gidildiğinde, yığınların devrimci gücü harekete geçirildiğinde göreceğiz ki onlar aldıklarının karşılığını katbekat geri verirler. Emekçi yığınların bağlılığının ve kararlılığının gücünün doğru bir önderlikle bütünleşince her şeye kadir olduğunu görüyoruz. Yine aynı halk, söz konusu devrim olunca çevrili olduğu birçok gerici çiti parçalamasını da bilmektedir.

Halkın bağrından gelen yönleriyle Eyüp yoldaşın pratik seyri, halkımızın da izleyeceği pratik seyrinin güzergahını bizlere sunmaktadır.

Eyüp yoldaşın en belirgin özelliklerinden biri de hemen göze çarpan fiziki özelliğiydi. İri bir vücut yapısına sahip olan yoldaşın varolan emekçi yapısıyla bütünleşen bu yanı nedeniyle ağır işlerin aranan adamı olmasını sağlıyordu. Kendi fiziki kapasitesinin farkında olan yoldaş da ilk geldiği zamanlarda bu yönünü öne çıkarma eğilimleri olmasına karşın zamanla bu yönü törpülenmiş ve fiziki kuvvetini ihtiyaç için kullanıyor olmasıyla da ortaya çok daha güzel şeylerin çıkmasını sağlamıştı. Tüm ağır işlerin gönüllü yapıcısı durumundaki Eyüp yoldaş, bunu yaparken ne başkasını küçümsüyor, ne de gücüyle böbürleniyordu. Fiziki gücünün emekçi yapısıyla bütünleşmiş haliyle köylerde ve yaylalarda imrenilen bir gerilla olarak gösteriliyor ve özeniliyordu. Bu durumdan Eyüp yoldaşın da büyük hoşnutluk duyduğunu seziyorduk ama alenen dışa vurduğuna tanık olmamıştık.

Eyüp yoldaşın pratiği, partiyle gelişebilirliğin en güzel kanıtıydı. Partiden koşupun nasıl sonlanacağını gören Eyüp yoldaş kendisini bugünkü duruma getirenin partimiz olduğunun hiçbir zaman unutmadı. Evet bizleri devrimcileştirenin partimiz olduğunu bizler de unutmuyoruz. Ne zaman parti ilkelerinden uzaklaşmışsak, işte o zaman ters yönde yol aldığımızı görüyoruz.

Savaş bölgesinde sen TİKKO'culuğun tetik sıkmaktan ibaret olmadığını yaşamında öğrendin ve geride kalarak savaşımızı sürdüren bizlere de pratiğinle öğretiyorsun. Sana sözler vermeyeceğiz, sadece göstereceğiz; savaşarak yenilenmenin ve savaşarak geliştirmenin nasıl olacağını.

Tözeklemelere ve ihanetlere rağmen her an kazanan biziz. Sizler daha güçlü doğuşların tohumları olarak zaferimizin yankısı oldunuz. Yeni doğan bebelere adlarınız verilirken bizlere de onurlu kavganız miras kalıyor. Mirasınız büyüyor pratiğimiz buna tanık.... Ne mutlu bize ki geleceğin yaratıcılarına sahibiz. Ne mutlu bize ki doruklarda bayraklaşan yoldaşlara sahibiz. İşte zaferimizin teminatı doruklarda kanınızla kızıllanan siz, bayraklarımızsınız.

TİKKO'NUN ALMUS BASKINI

Dağların ortasında kurulmuş bir ilçe Almus, küçük bir ilçe. Daha çok büyük bir kasaba gibi. Almus Baraj Gölü'nün kıyısının hemen bitiminde kıyı boyunca tarlalar ve bahçeler başlıyor. İlçe daha çok 2-3 katlı, bahçeli evlere sahip. Özellikle TİKKO'nun bölgeye ciddi yönelimiyle birlikte düşman da bölgeye yığdığı askeri güçlerini yerleştirmek için birçok yere olduğu gibi Almus'a da yeni binalar yaptırmış. Zaten ilçenin doğayla içiçe, yeşillikler içindeki uyumunu bu binalar bozuyor.

Almus kavganın kendi. Ormanlarında, derin vadilerinden devrimin sevdalıları ve Almus bu dağlarda büyütüyor, bu dağlarda yeşertiyor sevdasını, umudunu. Seyvanlarındaki çoban ateşlerinde, köylerindeki ana yüreklerinde, kıraç topraklarındaki rençber ellerinde büyüyor kavga. Bu kavgayla büyüyor dağında, köyünde, yaylasında horlanmış devletin beyninde patlayacak olan öfke kıvılcımları. Bu uyanış kıvılcımlarıdır ki düşmanı daha bir azgınlaştırıyor Almus'ta. İlçe merkezi aynı zamanda devlet terörü merkezi haline getirilmiş. Her geçen gün gelişen mücadelemizin karşısında bir yandan düşman ilçedeki askeri yığınağını arttırmış, diğer yandan da köylülere uyguladığı terörü boyutlandırmıştır. Bu yüzden Almus aynı zamanda köylüler için kendilerine işkence yapılan, zulüm gördükleri yer demek. Her yıl onlarca Almuslu, çoban, genç, yaşlı demeden Almus İlçe Jandarma Karakulu'nda dayaktan geçirilmekte, tehdit edilmektedir. Geleceğin ışıldayan, aydınlık yüzü parlarken tarlalarında, bahçelerinde, o küçük ama güzel evlerinde aynı zamanda bu güzelliklerin arasında kendini korkakça gizlemeye çalışan o iğrenç yüzü, komprador-feodal düzenin canavar, işkenceci, katliamcı yüzünü taşıyor. 60 yaşındaki çoban bu ilçede falakaya yatırılıyor, 16 yaşındaki genç bu ilçede ezilmeye çalışılıyor subayların postallarıyla ve ana-babalarının yürekleri burada yanıyor evden jandarmanın aldığı çocuklarının ardından. Ve bu ilçenin sokaklarında eller koynunda, çoğu zaman hiçbir şey yapmadan bekliyor analar, babalar, akrabalar karakola alınan yakınlarını. Kinleri bilenen gençlerin gözleri daha bir çakmaklaşıyor bu caddelerde; parlak,

derinden kıvılcımlar yüklenerek. İlçe pazarında karakoldaki köylüsünden haber soruyor. Günden güne kendi ürettiğinin değeri düşerken, nasıl oluyor da bu kadar pahalı oluyor pazar diye düşünüyor Almus'un rençberi. Çoğu zaman ürettiklerini küçük tüccarlar aracılığıyla büyük tüccarlara teslim eden Almus Köylüsü, O çarklardan ürettiğinin çok az bir kısmını alabiliyorken, kendi ürettiklerinden kendi sırtından geçinenlerin nasıl böyle şişindiğine, nasıl her gün palazlandığına şaşıyor.

Almus köylerinde en önemli geçim kaynağı hayvancılık. Çünkü arazisi dar olan Almus'un var olan arazisinin çoğu da engebeli. Çoğu zaman tarla tarımı da zor yapılıyor. Oysa ki bu ilçesini sıra sıra dağları, üstüne dizilmiş sıra sıra yaylaları, çayırları var. Dağların doruklarındaki bu çayırlar yaz aylarında bile yağan yağmurlarla yemyeşil ve taze otlarla kaplı. Bazı köylüler (bu Tokat'ın diğer ilçelerinde de var) yarı göçebe bir şekilde ta Nisan-Mayıs'ta çıktıkları yaylalarda Eylül-Ekim aylarına kadar kalıyorlar. Bunun yanında hemen her gün köyün yayla olarak kullandığı çayırlıklar var sırtını verdiği dağ silsilelerinin koynunda. Tokat'ta, özellille de Almus'ta yaylacılık demek. Almus'lu gençlerin büyük bir çoğunluğu yılın belli aylarında büyük şehirlerde çalışmaya gidiyor. Çoğu zaman geçimine yetmeyen tarlalar nedeniyle aileleri gençleri çalışmaya gönderiyorlar. Yine birçok Almus köylüsü geçimini sağlamak için özellikle tarla işlerini olmadığı kış aylarında büyük şehirlerde çalışıyor. Bir çoğu hem bu katkı, hem de hayvanları ve onlardan elde ettikleri ürünlerle ailesinin geçimini sağlamaya çalışmaktadır. Bir avuç patron ve ağanın olan bu devlet tüm pervasizlığıyla yıllardır sömürdüğü halkımızın elinde avucunda kalan son lokmaya da göz dikmiş, azgınca saldırmaktadır. Bu düzenin bekçiliğini yapan askeri güçleri, her gün bir lokma ekmeğin peşinde koşan yoksul halkımızı karakollara götürüp işkence yapmaktadır.

Köylüler arasında çok ilginç bir iletişim var; bir gün öncesinde olan bir olay bir bakıyorsun Almus'un tüm köylerinde duyulmuş. Gittiğimiz köylerden özellikle yaylaya çıkan bir çok köylülün göz altına alındığını öğreniyoruz. Köylüler, Almus Jandarma Karakolu'na götürülerek zorla, tehditle gerillalar hakkında bilgi alınmaya çalışılıyor. Ve devletin bu çabısı sonuçsuz kalıyor. Büyük bir çoğunluğu 10 gün kadar baskıya, zulme, işkenceye maruz kalan yoksul Almus halkı değil bilgi vermek, ifade tutanaklarına imza atmayabiliyor, kimi gençler "ben devrimciyim, size ifade vermem" diye tavır takınabiliyor. Bu cesur tavır tüm Almus'ta anında dilden dile dolaşıyor, köylüler bu gençleri övünerek anlatıyorlar birbirlerine. Özellikle göz altına alınan köylülere aynı köyün bir bütün halkı büyük bir dayanışma içinde birbirlerini sahiplenmektedirler. Her gün bir çok köylü Almus karakoluna inip köylülerini sormakta, çarşıdan aldıklarını onlara ulaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu dayanışmayı sindiremeyen düşman, bazı köylere ikinci bir defa baskın yaparak ablukaya alıp gözdağı vermeye çalışmaktadır. Genç kızların "ben sizin gibilere su bile vermem" diye bağrışları arasında halk nezdindeki değerini görmektedir askerler.

Yayla yasaklarının asıl amacı köylülerle gerilla arasındaki ilişkileri engellemektir. Ama burada da düşman gördü ki TİKKO, ezilenlerin olduğu her yerde, düşmanın ummadığı, burunlarının dibinde bile kitlelerle buluşmaktadır. Kitlelerin olduğu her yerde suda balık misali canlı ve mücadelesini bir an bile ara vermeden düşmana inat her koşulda daha hızlı ve köklü sürdürüyor ve sürdürecek.

Bir süredir gözlüyoruz bu ilçeyi ve her

gün başka bir sırttan bakıyor parlayan gözler Almus'a. Partiztan gözler mekan tuttukları sırtlardan her defasında bir başka bakıyarlar ilçeye. Köylülere uygulanan zulmün, işkencenin merkezi olan karakola, cezaevine daha bir kinle bakıyarlar. Ve her yürekte aynı ezgi: "Bir gün mutlaka"...

Keşif birimi olarak harekete geçiyoruz. Kısa bir süre yol aldıktan sonra komutan yoldaş gideceğimiz yol hakkında bilgi veriyor: Hedef Almus. Uzun bir yolculuk; ara ara molalar vererek karanlıkla birlikte yaklaşıyoruz Almus'a. Harman zamanı, aşağıda Almus'un çevresindeki birçok tarlada patos yapılıyor. Emekçi eller ekmek telaşında. Fark ettirmeden çok yakınlarından süzülerek geçiyoruz. Cezaevinin, karakolun 50 metre kadar yakınlarına giriyoruz. Cezaevi, karakol, askerlik şubesi hakkındaki önceki bilgilerimizi sağlamlaştırarak farklı yerlerden buraların nöbetçilerini gözlüyoruz. Bir ara ayışığında parıldayan gölün yakamozuna takılıyor gözüm. Komutan yoldaş dikkatimi dağıtmamam konusunda uyarıyor beni. Bu tavrım daha sonra espiriyle karışık eleştiriliyor gerilla birliğinde. Dönüşte hava daha bir kararıyor, ayışığı yok. Bir çok noktada saatlerce süren gözetmelerin ardından daha önceki bilgilerimizi pekiştirmenin rahatlığıyla dönüş yolunu tutuyoruz. Uzun bir yolumuz var, kahvaltıya yetişmeyi hedefliyoruz.

Toplanma alanında komutan yoldaş eylemin siyasi kazanımları ve öneminden bahsediyor. Son dönemlerde düşmanın halka yönelik baskılarının bir parçası olarak gözaltına alıp işkence ve tehdit, hakaretlerin yapıldığı yer olan karakol, ölüm orucu direniş ve zaferinin yıldönümü nedeniyle cezaevi, halkın ve devrimcilerin karşısında savaşmak üzere faşist, TC ordusuna alım işlerinin yapıldığı askerlik şubesi hedeflerimiz arasında Tufantepe Vali Konağı da var. Bu konak şu an Erzincan valisi olan dönemin Tokat valisi Recep Yazıcıoğlu tarafından il özel idaresine yaptırılmış, Halktan vergi diye toplanan paralarla yaptırılan bu konak, halkın ürettiğini gaspederek, faiz adıyla halkı soyarak var olan ve zenginleşen büyük patronlar, tefeciler ve tüccarlarla bunların koruyucusu olan ordunun üst düzey mensuplarının yiyip içip eğlendikleri yer. Sadece bu kadar da değil; baraj gölü kayısında sömürünün o utanmazlığı ve küstahlığıyla küçük bir tepenin üzerine kurulduğundan birçok çevre köyden görünen konak, aynı zamanda özel hareket timlerince de zaman zaman kullanılıyor.

Daha sonra en ince ayrıntısına kadar eylem planını anlatıyor komutan yoldaş.

Eylem iki yarı koldan gerçekleşecek. Bir grup cezaevi, askerlik şubesi ve karakola saldırırken, diğer grup da vali konağını basacak. Eğer konakta timler varsa imha edilip silah ve cephanelerine el konulacak, yoklarsa da konak ateşe verilecek. Bu açıklamalar ardından birliğimiz iki gruba ayrılıyor. Bizim hedefimiz Tufantepe... Arazide çevreyi denetleyebileceğimiz bir noktada yerimizi alıyoruz. Bundan sonra daha dikkatli olmamız gerekiyor eylemi tehlikeye sokmamak için. Çünkü eylem bir sonraki gün yapılacak. Ertesi gün bir taraftan günlük işleri yaparken diğer taraftan çevreyi denetliyoruz. Bu kadar nüfuslu bir ilçe için düşmanın bu derece askeri hareketliliği çok gelebilir. Normal bir ilçe için de düşmanın bu kadar hareketliliği mutlaka büyük bir olay olduğunda olabilir. Ama burası Almus ve gözlediğimiz düşman hareketliliği günlük, normak bir durum. Yani eylem öncesi herhangi bir olağanüstülük yok demektir. Gözetlemek için dürbünü aldığımda, bazen diğer gruptaki yoldaşların olabilecekleri yerleri tarıyorum. Bir yan-

da ilk eylemim olmasının heyecanını yaşarken, bir yandan da diğer gruptaki yoldaşları düşünüyorum; onlar da bizim gibi yerleşebildiler mi acaba? Tarlalara bakıyorum. Tüm sıcağa rağmen bir canlılık, bir kıpırtı var etrafta. Almuslular kadın-erkek, genç-yaşlı bir olmuşlar tarlaları biçiyor, sapları topluyorlar. Anadolu'nun bereketi tırpanlarda ritimleşiyor, çocuk sesleri ezgileşerek aynı güneşte kavrulan gerillalara ulaşıyor.

Ve işte akşam oldu. Grup komutanı tecrübeli yoldaşlardan öğreneceğimiz çok şey oyduğunu belirterek, biz tecrübesizleri tecrübelilerin yanına veriyor. TMLGB'den katılmış iki yoldaşa eylem sonunda yazılamalar yapmaları için sprey boyalar veriliyor. "Yine eski işinizi buldunuz" diye espiriler yapılıyor bu yoldaşlara. Son değerlendirme yapılıyor; gözlemlerimiz sonucu özel timlerin içeride olmadığı kanaatine varıyoruz; konağı yakmakla yetineceğiz demektir. Değerlendirmeden sonra bedefe yöneliyoruz. Almus yolunu tutacak yoldaşlar mevzilenecekleri noktaya hareket ediyorlar. Başka bir yolu tutacak olan yoldaşlar da harekete geçiyor. Kısa sürede herkesin mevzisini aldığını görünce biz de hareket ediyoruz. Yoldan geçen araçlar bir süre engel olsa da biz de mevzilerimize yerleşiyoruz.

Yoldaşlar bizim korumamız altında binanın köşelerinin tutup içeriyi gözetlerken diğer grubun saldırıya başladığını izli mermilerlen anlıyoruz. Diğer grubun tam zamanında başlattıkları eyleme, ilgili yoldaşların içeride kimsenin olmadığına kanaat getirerek kapıları kırmalarıyla bizim grup da katılmış oluyor. Birlikte getirdiğimiz benzini bu lüks konağın alt katının salonuna boşaltıyoruz. Bu arada binanın duvarlarına sloğanlarımız yazılmış, bombalı pankartımız yol kesilerek asılmıştı.

Yaz mevsimi olmasından dolayı geç saatlere kadar süren ilçedeki hareketlilik bizim ilk atışımızla birlikte kesilmişti. Düşman ise donup kalmış, şaşkınlık ve korkuları telsizlere de yansımıştı; ilk atışımızla beraber tüm düşman unsurları sus pus olmuştu. Kısa bir aradan sonra ise komutan yoldaş düşman kanallarından propaganda ve "teslim ol" çağrısı yapıyordu.

Grup komutanı yoldaşımız geri çekilme işareti veriyor. Kademeli bir şekilde geri çekilirken görevli yoldaşlar benzini tutuşturuyorlar. Önce perdeler ve ahşap kısımlardan başlayarak kısa bir sürede tüm konağı sarıyor alevler. Kırılmayan birkaç cam sıcaklığın etkisiyle paramparça oluyor. Düşmanın bu pislik yuvası koca bir meşale gibi çatırdayarak yanarken çevredeki birçok köyden görünüyor ve bu manzara düşmana kinli halkımızın öcünü bir parça da olsun almaktan dolayı yüreklere şenlik veriyor.

Eylemimizi başarıyla tamamladıktan sonra savunmadaki yoldaşların yanına çekiliyor ve yürüyüş düzenine geçerek eylem alanını terk etmeye başlıyoruz. Bu arada diğer grubun bulunduğu alanı gözlüyoruz. Kurşun sesleri kesildikten bir süre sonra düşman şaşkınlığını ancak üzerinden atıyor ve rastgele sağa-sola ateş etmeye başlıyor. Bu arada aydınlatma fişeklerini de devreye sokuyor. Atıldıktan sonra birkaç saniye sonra açılan ilk yadınlatma fişeği büyük bir ışık yayarak yavaş yavaş süzülerek inmeye başlıyor. Bir BTR panzeri de yoldaşların çekilmesiyle muhtemel bir yolu tutmaya çalışıyor. BTR'nin projektörleri gökyüzünü taramaya başlayınca bizde gülmeye başlıyoruz. Düşman koca BTR'siyle korkarcasına yavaş yavaş ilerliyor ve bir süre Tokat yoluna girip hızlı hızlı rastgele etrafı tarayarak uzaklaşıyor. Gündüzleri ilçede silahlarıyla BTR'nin üzerinde şov yapar gibi dolaşan "kahraman" timler, saldırımız ardından

zırlı araçların içinde dahi ne yaptıklarını bilmez bir halde, bir projektörü bile kontrol edemez duruma geliyorlar. Bölgede koruculuğu yerleştirerek halkla gerillayı karşı karşıya getirmeye çalışan albayından binbaşısına, astsubayından çavuşuna kadar tüm askerleri Almus basılırken deliklerine sinmiş, panikten tek kelime konuşamamış, korkudan tek bir bir kurşun sıkamamışlardı. Korkakça yaşıyorlar ama korkunun ecele faydası yoktur. Asırların ve milyonların kiniyle savaşan Halk Ordusu TİKKO'nin kızıl kurşunlarından hiçbiri kurtulamadı ve kurtulamayacak.

Diğer grupla telsiz bağlantısı kurup başarıyla geri çekildiklerini öğreniyoruz. Konaklama yerine onlardan önce varıyoruz. Her ne kadar düşmanın inlerinden bir adım dahi dışarı atamadıklarını bilsek de yine de gerekli tedbirleri alarak diğer grubu beklemeye başlıyoruz. Çok geçmeden onlar da geliyor. Başarılı bir eylem sonrası yoldaşlarla kucaklaşmak ne güzel.

Bundan sonraki günlerde başarısız operasyonlar yapan düşman bir tek izimize dahi rastlayamıyor. Düşman operasyonları sürerken gerilla birliğimiz de kitle faaliyetlerine devam ediyor. Dün bazı köylere ilk defa girdiğimizde devletin basın, TV, radyo ve birçok aracıyla yıllarca yaptığı propagandaların etkisiyle ilk başta korkan halkımız, bizim ısrarlı anlatışlarımız karşısında bir süre sonra korkusunu yener, korku yerini gerillaya, kurtuluşa duyulan özleme, sıcaklığa bırakırdı. Ayrılırken bir daha ne zaman geleceğimizi sorar, o girişte korkan analar özellikle birbirilerine, bir tanıdıklarına benzettikleri yoldaşları ayrı bir özenle bağırlarına basarak uğurlarlardı. Mutlaka bir yoldaş sevilen bir tanıdığa, bir akrabaya benzetiliyor. İlk defa gördükleri birini sevdikleri biriyle özdeşleştirmeleri aslında bize olan sevginin, bizi sahiplenmenin de bir göstergesi. Bugün ise sevgi ve sahiplenme çok daha fazla. Eylemimiz özellikle yoksul köylüler arasında büyük ve içten bir sevinçle karşılanıyor, TİKKO'ya güvenleri artıyor. Kimi köylüler böyle bir eylemi, ta eylemden önce yapacağımızı tahmin ettiklerinden bahsediyorlar. "Eylemi duyunca bizimkiler yapmıştır dedik" diyor kimi. Eylemin getirdiği büyük çoşku ve özellikle yeni yoldaşlar için düşmana kinle sıkılan her kurşunun verdiği heyecan bir yana kitlelerdeki sahipleniş de bize ayrı bir heyecan ve çoşku katmıştı.

Eylemin halk içinde onlarca çeşit anlatılışını duyuyoruz. Kimi öykülerde tek kişi, kimisinde onlarca, kimisinde 3-4 yiğit, kimisinde başı sonu belli olmayan bir kalabalık olup basıyoruz Almus'u. Vurduğumuz bir köpeği karakolun önündeki direğe asarak "sizin de sonunuz böyle olur" demeye getirdiğimizi; kimi, köpeğin leşini karakolun önüne bırakıp bir beze "sonunuz böyle olacak" diye yazıp direğe çektiğimizi, kimi ise bunu, köylülere işkence yapan karakol komutanına yönelik yaptığımızı anlatıyor. Bazıları ise kekeme olan astsubayın iyice dilini yutup konuşamaz olduğunu, kimiyse "subayların korkudan altına ettiğini gözümle gördüm" diyerek anlatıyorlar.

Eylemden sonra kimi subayların köylerdeki tavırlarının da başkalaştığını öğreniyoruz. Bu uşak ruhlular Sünni köylürde Sünni, Alevi köylerde Alevi, hatta bazen demokrat ve devrimci oluveriyorlar. Kimi ekmek parasına, çoluk çocuğunun nafakası için ordüda olduğu yönlü duygu sömürüsüyle adeta köylüler aracılığıyla bize mesaj yolluyorlar.

Ve kavganın kenti Almus, koynunda büyütüyor sevdalılarını. Halka umut, düşmana korku veren devrim sevdalıları bir çığ gibi büyüyor Almus'ta.

İKTİDAR NAMLULUNUN UCUNDADIR

(I.BÖLÜM)

Savaşıyoruz.....

Niçin savaşıyoruz? Nasıl savaşıyoruz ya da savaşmalıyız? Genel olarak dahi olsa yanıtlanmaya başlandığında birçok açıdan ayrıntılandırabilecek bu soruları sormalıyız kendimize ve bilmeliyiz ki bu soruların yanıtlarının kafalarda derinleşmesine paralel savaşan kişinin savaş kapasitesi artacaktır. Elbette ki şunu da biliyoruz: Devrim gerçekleştiği anda devrim kasırgasının peşine takıp sürüklediği yağınlarca insan olacak, içinde bulunduğu eylemin tarihsel rolünün, öneminin yeterince farkında olmayan kimileri, devrim katarında parti lokomotifince çekilen vagonlar olarak yer alacak belkide. Ancak biz her zaman şunu hedefleyeceğiz: Ne yaptığının, neyi nasıl yapması gerektiğinin bilincinde ne kadar çok insan olursa, ne kadar çok insan bu bilinçle hareket ederse zafer bize o kadar yakınlaşacaktır. Ve kazanılan zafer o oranda korunabilecektir.

Bu açıdan, yarının gelişmiş Halk Ordusunun çekirdekleri olan mevcut gerilla birliklerimizin her bir savaşçısı, yürüttüğümüz savaş ve onu etkileyen olguları incelemeyi fazlasıyla önemsemelidir.

Halk Ordusunda gerçekleştirilen eğitim çalışmalarının bir taslağı, bir çıkış noktası olmayı hedefleyenbu yazı dizisinin içeriği, kapsamı noktasında bilgi vermeden önce bir konuyu netleştirmeye çalışalım. Bilindiği gibi çeşitli yazılarımızda savaş kavramı çeşitli biçimlerde yer alıyor. Örneğin "sınıf savaşı"ndan bahsediyoruz; "politik savaş" deniliyor, politikanın başka araçlarla devamı olarak tanımladığımız "savaş" var. Ya da "savaşın askeri yönü", "savaşın politik yönü" diyebiliyoruz. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Yazınımızda ya da MLM klasiklerde "savaş" kavramı geniş anlamda "mücadele" ile dar anlamda "şiddet araçlarıyla yürütülen mücadele"nin karşılığı olarak kullanılıyor.

Kavramın kullanımındaki bu ayrımın bilincinde olarak savaş kavramının kullanıldığı şu olgular arasındaki ilişkide net olmalıyız: Proletaryanın **sınıf mücadelesi** başlıca üç cephede sürüyor. **Ekonomik** mücadele, **teorik** mücadele, **politik** mücadele....

Politik mücadele tamamen iktidarı almayı hedefler; yani iktidar mücadelesidir. "Şiddet araçlarıyla yürütülen mücadele" yani **savaş** ise politik mücadelenin bir biçimi, politikanın değişik araçlarla yürütülmesidir.

Savaşın "askeri yönü", "politik yönü" diyebiliyoruz. Yanlış değil. "Savaş" hakkında, Clautsemitz gibi "politik ilişkilerin başka araçların desteği ile sürdürülmesinden başka bir şey değildir" tanımlamasını yapacaksak eğer, ki öyle, savaşın politikadan bağımsız olamayacağını, dolayısıyla "savaşın politik yönü" tanımlamasını kabul edeceğiz. Yine "politik unsurun savaşın ayrıntılarına kadar nüfuz etmediği" (Clautsemitz, Savaş Üzerine) gerçeğini görürsek "savaşın askeri yönü" olduğunu ve özü muharebe olan savaşın, yani savaşın askeri yönünün genel anlamda "savaş"tan, dar anlamda "savaş"a, politik amaç tarafından belirlenen savaşın genel alanından savaşın ayrıntılarına doğru gidildikçe görece bağımsız bir alan teşkil ettiğini de göreceğiz.

Öyleyse şunu kesinlikle kavramak zorundayız: Savaşı kazanmak istiyorsak savaşın her iki yönünde de ustalaşmamız gerekiyor. Öyle ya niye şiddet araçlarına başvuruyorsun? Politikanın önüne dikilen engelleri temizlemek için... öyleyse politikaın önündeki engelleri şiddet araçlarıyla temizleme eyleminde de ustalaşmamız gerekiyor. Amaçları politika belirlediği için çıkış noktası olan politikanın belirleyici önemi, üzerinde fazlaca durmaya gerek olmayacak kadar açıktır.

Bu yazı dizisi dar anlamda savaşın da içinde yer aldığı ve onu etkileyen birçok unsurla dolu genel olarak savaştan başlayarak dar anlamda savaşa doğru giden bir kapsamda savaşımızın sorunlarına açılımlar getirmeye çalışacak. Yani savaşın "politik yönünden"

askeri yönüne doğru bir seyir izleyecek.

Genel Olarak Savaşların Amacı ve Aracı

Genel olarak savaşı tanımlarken birçok noktaya dikkat çekilebilir, farklı yönlerine vurgu yapılan birçok tanımlamada bulunulabilir.

Ama Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ustalarına savaş noktasında esin kaynağı olan Clautsemitz'in şu tanımını hiç unutmayacağız: **"Savaş hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir.** Yani **"şiddet**..... savaşın **aracı** olmaktadır, **ereği** ise **düşmana irademizi zorla kabul etttirmektir."** (Clautsemitz, ağe)

Hasmı irademizi yerine getirmeye zorlamak ne demektir? Düşmanımız üzerinde **egemenlik** kurmak demektir. Yani diyebiliriz ki, savaşın amacı egemenliktir. Neyle? *zor* ile.

Savaşa ilişkin bu tanımlama genel olarak haklı, haksız bütün savaşlar için geçerlidir. Genel olarak savaşın amacı ve özü değişmediği halde değişen şeyler var. Nedir bunlar? Savaşın aracı olan **"şiddet"i uygulamanın araçları, yöntemleri...** Bunlar **değişir.** "Şiddet şiddeti göğüslemek için bilim ve sanatların buluşları ile silahlanır."(age) Nitekim tarihsel gelişimine baktığımızda akla, mızrakla yapılan savaşlardan, tankın, topun, atom bombasının kullanıldığı savaşlara gelindiğini görebiliyoruz. Kılıçla göğüs göğüse yapılan savaşlardan, kara-hava-deniz kuvvetleri olarak branşlaşmış orduların kullanıldığı daha karmaşık planlara gerek duyulan savaşlara geçildiğine tanık olmuştur insanlık tarihi. Şiddet araçları ve şiddet uygulama yöntemleri değişmiştir, ama şiddet olgusu savaşın aracı olma özelliğini korumaktadır.

Peki savaşın amacı egemenlikse farklı nitelikteki savaşlardan nasıl bahsediyoruz? Farklılık nereden kaynaklanıyor? Farklılık tamamen savaşta amaçlanan egemenliğin niteliğinden kaynaklanıyor; yani hasımların birbirine dayattığı iradenin içeriğinden. Kim kime, ne dayatıyor? İşte bu sorunun yanıtı belirtiliyor Savaşın niteliğini; "haklı savaş"mı, yoksa "haksız savaş"mı olduğunu.

Partimiz TKP/ML önderiğinde yürüttüğümüz savaşın niteliği ne, neyi hedefliyor, kime neyi dayatıyor? Bu soruların yanıtlarını, bu yanıtları hangi anlayışımızla, nasıl belirlediğimizi ortaya koyarak vermeye çalışalım.

Savaşımız Bir Bütün Olarak savaşları Ortadan Kaldırmayı Hedefliyor.

Partimiz TKP/ML önderliğinde, yaşadığımız coğrafyada yürüttüğümüz savaş enternasyonal proletaryanın sınıfsız, sınırsız bir dünya yaratma savaşının bir parçasıdır. Savaşımız haklı ve haksız bütün savaşların zeminini ortadan kaldıran sınıfsız, sınırsız bir dünyayı, yani komünizmi hedeflemekle savaşları ortadan kaldırmayı da hedeflemiş oluyor. Yani savaşları ortadan kaldırmak için savaşıyoruz. Bu anlayış bağrında tutarsızlık barındırıyor mu? Kesinlikle hayır! Çünkü sınıflar mücadelesi tarihinde hasmına kendi egemenliğini ortadan kaldırmak için dayatan bir sınıf görülmemiştir, proletaryadan başka. Yani proletarya kendi egemenliğini burjuvaziye dayatıyorsa bunun amacı karşıtıyla birlikte kendisin ortadan kaldırma isteğidir. Ve ancak tüm dünyada gerçekleşebilecek böylesi bir isteğin nesnel zeminini oluşana kadar da proletarya kendi egemenliğini burjuvaziye dayatmaya devam edecektir, etmek zorundadır.

Şunu söyleyebiliriz, proletaryanın savaşı sınıfsız, sınırsız topluma kadar sürecektir. Tabi yeri gelecek çelişkinin esas yönü proletarya olacak, proletaryanın egemen olduğu koşullarda sürecek bu savaş, yeri gelecek bugün tüm dünyada olduğu gibi çelişkinin esas yönü burjuvazi olacak, burjuvazinin egemen olduğu koşullarda sürecek. Proletaryanın iktidar olmayı hedeflediği dönem ile iktidarda olduğu dönemde sürecek savaşın fakları kuşkusuz olacaktır.

Eğer sınıfsız, sınırsız bir dünyaya ulaşmak için toplumların belli süreçlerden geçmesi gerektiği gerçeğini görürsek nihai hedefi komünizm olan savaşımızın sözü edilen her süreçteki hedeflerini doğru olarak belirlenmesinin zorunluluk olduğunu anlamamız güç ol-

mayacaktır. Toplumların içinde bulundukları ekomonik-sosyal gerçekliklerini ifade eden bu süreçler bağırlarında taşıdıkları toplumsal çelişkilere paralel proletaryanın yürüttüğü savaşın o süreçteki hedeflerini de ortaya çıkarır.

Komünistelere düşen öncelikli görev bu hedefleri netleştirmektir. Stalin işçi hareketinin objektif (kendiliğinden) ve subjektif (bilinçli) iki unsurundan bahsederken objektif unsura ilişkin "proletaryanın bilinçli ve düzenleyici iradesinden bağımsız olarak cereyan eden süreçler grubunun oluşturur. Ülkenin ekonomik gelişimi, kapitalizmin gelişimi, eski devlet iktidarının parçalanması, proletaryanın ve onu çevreleyen sınıfların kendiliğinden hareketleri sınıfların çatışmaları vb.", subjektif unsura ilişkinse "hareketin kendiliğinden süreçlerinin işçilerin düşüncelerinde yansıması oluşturur, proletaryanın belirli bir hedefe doğru bilinçli ve sistematik hareketi oluşturur" diyor. Ve Marksizmin **teorisi** ve Marksizmin **programının** araştırma alanın objektif unsur; strateji ve taktiğin alanı ve uygulama sahasının da subjektif unsur olduğunu belirtiyor. Dikkat edilirse bir yanda Marksizmin teori ve programının **araştırma alanından** bahsedilirken diğer yanda Marksizmin strateji ve taktiğinin **uygulama sahasından** bahsediliyor. Yani bir yanda araştırma, diğer yanda uygulama alanı... Ne böyle? Çünkü objektif unsur "proletaryanın bilinçli ve düzenleyici iradesinden bağımsızdır", sadece bundan yola çıkılabilir ve hesaba katılabilir. Subjektif unsur ise "starteji ve taktiğin doğrudan yönlendirici etkisine tabidir." (J.Stalin)

İşçi hareketinin objektif unsurunu araştıran "teorinin vardığı sonuçlardan hareket eden Markizmin programı, program maddelerinde bilimsel olarak formüle edilen proleter hareketin hedeflerini saptar." (J.Stalin) **Yani mevcut toplumun iktisadi, siyasi, toplumsal, kültürel durumu, gelişimi, mevcut toplumsal sınıfların karşılıklı durumlarını inceleyen MLM teorinin vardığı sonuçlardan proleter hareketin hedeflerinin formüle edildiği MLM bir proğram oluşturulur.**

Peki proğramın varlığı yeterlimidir proleter hareket açısından? Proğramın olması zorunludur ancak yeterli görülemez. Programda formüle edilen hedeflere nasıl varılacağı sorucu yanıtlanmak zorundadır. Bunun için de görevi "Marksizmin teori ve proiramından yola çıkarak ve tüm ülkelerin işçilerinin devrimci mücadelesinin deneyimlerin hesaba katarak, verili tarihsel dönem için, verili ülkenin **proleter hareketinin esas doğrultusunu** saptamak" (J.Stalin) bir politik strateji belirlemelidir. Belirlenecek politik stratejinin içeriğini oluşturan **bu doğrultu** "programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için **düşmana esas darbeyi indirmenin proletarya için en yararlı" alanı** olmak zorundadır.

Mao Zedung yoldaş "devrimci savaşımız doğru bir Marksist **siyasi çizgiye** olduğu kadar doğru bir Marksist **askeri çizgiye** de sahip bulunmamız gerektiğini kanıtlamıştır" derken, enternasyonal proletarya açısından evrensel nitelikte öneme sahip bir gerçeğe işaret ediyordu. Neden evrensel nitelikte? Çünkü"... devrimci şiddet olmaksızın bir sınıfın yerine bir diğer sınıf geçmez" (Başkan Gonzalo (A.Guzman)) doğru belirlemesinin kaynağı uzlaşmaz sınıf çelişkileridir. Proletaryanın iktidarının olmadığı mevcut dünya gerçekliğimizde hangi ekonomik, sosyal, kültürel... gelişmişliğe sahip olursa olsun bütün ülkelerdeki proleter hareketler mevcut toplumsal sistemin/düzenin dışında/karşısında bir toplumsal sistemi hedefleyen program oluşturacaklarına, mevcut olan düzenin egemen sınıflarıyla bir iktidar savaşına girecekleriine de bu iktidar savaşında düğümü zorun çözeceği belirlemesinin de evrenselliği anlaşılabilir. Ülkenin ekonomi, sosyal, kültürel gelişmişliğine, sınıfların karşılıklı durumlarına ve bu kapsamda yeri geldiğinde ayrıntılandıracağımız bir dizi veriye dayanarak belirlenecek olan **zora hangi aşamada, hangi biçimlerde** başvurulacağıdır. Şu veya bu aşamada, şu veya bu biçimlerde politika şiddet araçlarıyla yoluna devam edeceğine göre **politik stratejiye** paralel **askeri strateji** de oluşturmanın gerekliliği ortaya çıkar.

HALK ORDUSU, HALKA KALKAN ELLERİ ER YADA GEÇ KIRACAKTIR!

Bugün sınıfsal temelde yürütülen mücadelenin yeni yeni alanlara yayılması, KUKM'nin (Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi) aldığı boyutla birlikte devletin faşist uygulamaları da her geçen gün artıyor. OHAL'i ülkenin genelinde yaymaları, yürüttükleri haksız savaşın uygulamalarını yoğunlaştırmaları bunun en somut ifadesidir.

Egemenler, kendilerini yok etmeye yönelik başlatılan her mücadeleyi ve halkın bu mücadeleye olan desteğini ortadan kaldırma için en pervasız biçimde saldırıyor. Yürütülen haklı ve meşru temeldeki mücadeleye karşı, emperyalistler tarafından yürütülen haksız savaş yöntem ve taktiklerini uyguluyor. "DYS" (Düşük yoğunluklu Savaş) stratejisi olan bu savaş yıllardır Türkiye Kürdistanı'nda uygulanıyor/uygulanmakta. Köy yakmalar, ambargolar, zorla göç, stratejik köy merkezleri vb. daha bir çok uygulama yürütülen bu savaşın birer parçasıdır. Ülkenin hemen hemen her tarafında uygulanan bu savaş bugün gerilla mücadelesinin Karadeniz'e saçramasıyla birlikte burada da yaşama geçirilmeye başlanıyor.

Özellikle son süreçte burjuva medyanın sürekli Karadeniz'i işlemesi, yürütülen bu savaşın bir ayağıdır. Koruculuk propagandası, devletin bölgeye yaptığı askeri takviyenin, dağıtılan silahların gösterilmesi, "DYS" stratejisinin psikolojik alandaki saldırıların gerçekleşmesi demektir. Diğer taraftan da Tokat-Sivas-Ordu-Giresun illerini içine alan güvenlik şeridinin oluşturulması, gıda ambargosunun, yayla yasaklarının getirilmesi "DYS"nin bölgede aşama aşama yaşama geçirildiğinin ifadesidir.

TC bu savaş yöntemlerini Karadeniz'de kullanmak zorunda. Çünkü gerilla Karadeniz halkı içinde ciddi bir örgütlenme yaratıyor, halkın içinde kök salmaya başlıyor. Çünkü gerilla Karadeniz'de yaptığı silahlı eylemlerle, halk düşmanlarını cezalandırmasıyla birlikte kitleler üzerinde yoğun bir etki bırakıyor.

TC, tüm bu korkularıyla birlite, acizliklerini, çaresizliklerini, her geçen gün daha fazla eridiklerini hissettikçe, var olan bu çürümüş düzenlerini korumak, sürekliliğini sağlayabilmek için saldırmak zorundıdır.

Egemenler, yürüttükleri kontrgerilla savaşını Karadeniz'de en iyi biçimde yaşama geçirerek elemanlarını bölgeye kaydırarak, kontrgerilla örgütlenmesini oluşturuyor. Türkiye Kürdistanı'nda yıllardır deneyim kazanmış kontrgerilla elemanlarını, askeri sorumlu, vali, kaymakam olarak buraya atayıp mücadeleyi daha fazla gelişmeden bitirmek istiyorlar. Bu anlamıyla da Mehmet Ağar, Veli Küçük, Mustafa Malay gibi daha bir çok halk düşmanının buraya kaydırılması tesadüfi değil, tamamen devletin bilinçli politikasıdır.

Bölgeye kaydırılan bu halk düşmanlarının işledikleri suçlar, yaptıkları kirli işlerle birlikte suç dosyaları oldukça kabarıktır. Yaptıkları bir çok katliam ve kirli işle tanınan bu kontrgerilla üyeleri kimdir?

Veli Küçük: Türkiye Kürdistanı başta olmak üzere Marmara bölgesinde-Kocaeli'de ve ardından Karadeniz'de jandarma komutanlığı yaptı. Türkiye Kürdistanı'nda görevli olduğu dönemde birlikte çalıştığı adamlar şunlar: Ahmet Cem Ersever, Yeşil, Hayri

Kozakçıoğlu, Hanefi Avcı, Hüseyin Kocadağ, Ünal Erkan gibi bir çok katliama karışan kontra üyeleridir. JİTEM'ci Ahmet Cem Ersever'in komutanı olan Küçük, aynı zamanda JİTEM'in kurucularındandır. Türkiye Kürdistanı'nda halk üzerinde bir çok faşist uygulama gerçekleştiren Küçük, burada kazandığı deneyimlerle birlikte Kocaeli'ye atandı.

Küçük'ün Kocaeli'nde görev yaptığı süreçte Sapanca bölgesi 'şeytan üçgeni' olarak adlandırılıyor ve bir çok yargısız infazın yapıldığı bir bölge haline geliyor. MGK'nin "teröre ekonomik destek engellensin" kararının ardından, o dönemde Başbakanlık yapan Tansu Çiller'in Kürt işadamlarının listesini açıklamasıyla birlikte, bu işadamlarının bir çoğu kaçırılarak Kocaeli bölgesinde öldürülüyor. İnfazların tamamı jandarma bölgesinde yapılıyor ve Veli Küçük bu sırada Kocaeli'de jandarma komutanı.

Küçük, Kocaeli'de görevli olduğu dönemde grev ve direnişte bulunan bir çok işçiye saldırtıp, gözaltına almıştır. Kocaeli Çetesi şefi Hadi Özcan ile ilişkisi olan Veli Küçük'ün mafyayla da ilişkileri bir çok defa belgelenmiştir. Bunun en somut örneği ise Malatyalı uyuşturucu kaçakcılarının Kocaeli jandarma bölgesinde yakalandıkları açığa çıkarılmıştır. Küçük'ün azılı faşist Abdullah Çatlı'yla da ilişkisi olduğu sürekli telefonla görüştükleri Telekom kayıtlarıyla kanıtlanmıştır. Uyuşturucu ve silah kaçakçılığında önemli bir nokta olan Habur Sınır Kapısında gümrük müdürü olarak görev yapan Ali Balkan'ın Cem Ersever cinayetinde adının geçmesi ve şimdi Giresun'da Küçük'le beraber görev yapması bölgede nelerin yapılacağının ipuçlarını şimdiden veriyor.

Karadeniz'e mafyayla, uyuşturucu, silah kaçakçılığıyla direkt bağlantılı olan Küçük ve diğerlerinin getirilmesi bölgede uyuşturucu kaçakçılığının yapılacağı demektir. Bugün uyuşturucu ve silah kaçakçılığının gerçeklemesinde Karadeniz'in oldukça önemli bir konumu var. Devlet Türki Cumhuriyetlerine, Romanya'ya, Bulgaristan'a aktaracağı uyuşturucuyu bölgede üç koldan kuracağı ilişki ve konumlandırmalarla yapacak. Devlet için bu ülkelerle bağlantının yolu Sivas, Tokat, Giresun karayolları olacaktır. Oluşturdukları ve adını güvenlik şeridi olarak tanımladıkları şeyde bir yönüyle bunun içindir. Güvenlik şeridi içine alınan illerin devletin eroin, silah vb. kaçakçılık işlerinde kullanacağı iller olması rastlantı değil, tam aksine bilinçli yapılmıştır Küçük gibilerinin de bu üçgen içinde görevlendirilmeis yapılacak kirli işlerin örgütlenmesi ve bu işlerin daha profesyonelce organize edilmesi içindir.

Küçük'ün bölgeye atandığı dönemlerde devletin M.Ağar'ı, DYP'nin Karadeniz örgütlenme sorumlusu olarak ataması, devletin kontra örgütlenmesini nasıl oluşturduğunu açıkça gösteriyor. Susurluk kazasıyla birlikte yaptığı kirli işleri iyice su yüzüne çıkan Mehmet Ağar kimdir?

Mehmet Ağar: Mehmet Ağar'ın eli 17 yıl önce devrimci kanına bulanmaya başladı. 20 Kasım 1980'de Hayrettin Eren'in kaybedilmesiyle başlayan Ağar'ın katliamları 1991'de Kocamustafapaşa'daki evinin önünden alınan Hüseyin Toraman, Ağar'ın emriyle kaçırılarak işkenceden geçirilip kaybedilmesi olaylarıyla devam etmiştir. Mehmet Ağar Erzurum valiliği yaptığı dönemde gözaltına alınan Velat Han Gülşenoğlu kurşunlanarak öldürüldü. M. Ağar'ın görev yaptığı bu dönemlerde yazmadığımız daha onlarca katliam gerçekleşmiştir. Ağar'ın söylediği fakat devlet tarafından açıklanmayan 1000 operasyonunun sorumlusu yine Ağar'dır. 21 kişinin katledildiği Gazi katliamı yine Ağar döneminde olmuştur. Adalet Bakanlığı yaptığı dönemde Ağar cezaevlerine yönelik Mayıs genelgeleri çıkararak 12 devrimci tutsağın şehit düşmesine, bir çoğunun da sakat kalmasına neden olmuştur. Susurluk kazasıyla birlikte Ağar'ın çetelerle olan bağlantısı'da açığa çıkmıştır. Ağar'ın çetelerle olan bağlantısı-

nın yanında özellikle emniyet içerisinde örgütlenme yapmakla sorumludur. Ağar yaptığı açıklamalarda "ne yaptıysam devletin en tepesi ve generallerin bilgisi dahilinde, ne yaptıysam kanunlar çereçevesinde devlet için yaptım" diyor. Çatlı, Çiller, Ağar gibi çete başlarını bir araya getiren devlet, düzenlediği yasalarla bunların yaptığı katliamları yasallaştırıyor. Sözünü ettikleri 1000 operasyonu ve daha bir çok katliamı yaptıran MGK'dir, devlettir. Ağar şunları söylüyor: "Kimse bizden hesap soramaz. Hesap sorsa da bir şey çıkaramazlar." Ağar'ın bu sözleri açıkça gösteriyor ki egemenler çeteleri, çete başlarını kanunlarıyla ve daha bir çok yanıyla koruyup besliyorlar. Bu anlamıyla da Ağar'ın yaptığı itiraflar doğrudur.

Mustafa Malay: Ordu'ya vali olarak atanan Mustafa Malay'ın da suç dosyası oldukça kabarıktır. Uzun yıllar Türkiye Kürdistanı'nda görev yapan Malay Şırnak başta olmak üzere bir çok yerde koruculuğun oluşturulmasında etkili olan isimlerden biridir. Halkı ihanete zorlayan Malay bir çok devrimci-yurtsever insanın katledilmesi işine karışmıştır. Halkı korucu olmaya zorlayan Malay, bölgede oluşturacağı koruculuk ağıyla halkı ajanlaştırıp, işbirlikçi ağını genişletecektir. Devletin koruculara tanıdığı olanakları kullanarak başta da vurguladığımız gibi çeşitli kirli işleri bunların üzerinden yürütecektir. MHP'li faşistlerden oluşturacağı koruculuk örgütlenmesiyle baskıları daha da yonulaştıracaktır. Karadeniz'de korucu olmayı kabul edenler bugünden başlayarak emekçi halkın malına, canına zarar verecek, genç kızları kaçırıp tecavüz edecektir. Bu katliam ve uygulamaların sorumlusu da Malay başta olmak üzere ihaneti tercih eden koruculardır. Bunların yanında Malay onları kollayan biridir. Bu çetelerin faaliyetlerini rahat bir biçimde yürütmeleri için her türlü olanakları sunmaktadır. Açığa çıkan bir çok mafya-uyuşturucu kaçakçısıyla ilişkisi olan Malay bir yandan masum insanları katlederken, diğer taraftan da uyuşturucu-silah ticareti yapıyor.

Bölgeye atanan bu insanların yanında görevlendirilen kaymakam, vali ve daha bir çok bu konumdaki insanların niteliği Küçük, Ağar, Malay gibidir. Bir çoğu gerillaya karşı yürütülecek "DYS" politikalarını yaşama geçirmek için konumlandırılmıştır.

Karadeniz'e gelir gelmez çobanların taranması, gözaltıların-işkencelerin artması, Alevi-sünni köylerini birbirine kırdırtmak için yapılan provakasyonlarla kendini gösteren Veli Küçük, mücadelenin artmasıyla birlikte baskıları da yoğunlaşacaktır. Türkiye Kürdistanı'nda yoksul halkı katleden, göçe zorlayan, aç bırakan bu devletin kontrgerilla üyesi Küçük, yarın aynı baskıları daha katmerli bir şekilde Karadeniz halkına uygulayacaktır. Bugün yayla yasaklarının getirilmesi, koruculuğun, ihanetin dayatılması, gıda ambargolarının getirilerek halkın aç bırakılmasının yanında yarın, sokak infazlarına ve zorla göç gibi uygulamalara başvuracaklar. Ve tüm bunların gerçekleşmesinde ise Veli Küçük, Mustafa Malay, Mehmet Ağar gibi bir çok çete üyesi kontralar birinci derecede rol alacaklardır.

Karadeniz halkı üzerinde özellikle son süreçte yoğunlaştırılan bu baskıların ortadan kalkması, bunların hafiflemesinde devrimci demokrat kamuoyunun göstereceği duyarlılık önemlidir. Emekçi Karadeniz halkını yalnız bırakmamak, uygulamalar noktasında kamuoyunu sürekli canlı tutmak zorundayız. Yoğunlaşan baskıları, uygulamaları protesto etmeli, bölgeye atanan insanların niteliğini teşhir etmeliyiz. Türkiye Kürdistanı'nda yıllardır yaşanan vahşetin aynısının Karadeniz'de yaşanmasını istemiyorsak şimdiden sesimimizi yükseltmek zorundayız.

Yıllardır Kürt ulusu üzerinde olan ve bugün Karadeniz halkı üzerinde uygulanan katliamların, baskıların ortadan kalkması ise ancak Proletarya Partisi öncülüğünde yürütülen sınıf mücadelesine katılmakla mümkün olacaktır. Faşizmin kendi elliyle

ŞİMDİ EN ÖNDE KOŞMA SIRASI BİZDEYDİ VE BİZ DÜŞMANIN BEYNİNE KORKUSUZCA İNDİRDİK PARTİZAN ÖFKELERİNİ!

KOMÜNİST ÖNDER MEHMET DEMİRDAĞ VE KARADENİZ ŞEHİTLERİNİN İNTİKAMINI ALDIK, ALACAĞIZ!

Bitiremiyeceksiniz!

Halk İktidarı kurulana dek bizi bitiremiyeceksiniz ve halkın haklı isyanı karşısında kaçınılmaz son beyninize inecek.

Onlarca, yüzlerce yoldaşımız şehit düşse de, kesilen dallarımızdan taze filizlerin yeşermesini engelleyemeyeceksiniz!

Partimiz TKP/ML savaşmaya devam edecek! Kazanana dek!

1997 yılının önce Ekim ayında Partimizin Aday Üyesi Özgür Kemal Karabulut'u, ardından Kasım ayında Partimizin 4. Genel Sekreteri Komünist Önder Mehmet Demirdağ ile Ümit Dinler, Ümit San, Duran Salman ve Dilek Konuk yoldaşları, bu yıl da yine bu aylarda, Hakan Karabulut, Bahattin Günel, Ümit Güner, Leyla Göçer, Zeynel Çalpar yoldaşları Karadeniz dağlarında yükselttikleri bayrağı düşmanın çiğnemesine izin vermeden şehit verdik.

Ve and içtik, her yoldaşımız düşmanın beynine Partizan Öfkeleri olarak, intikam olarak inecekti!

TKP/ML-TİKKO militanları olarak 21, 22 ve 24 Kasım tarihlerinde Partizan Öfkelerini düşmana hayret verecek bir ustalıkla, düşmanın kalelerine indirdik.

21 Kasım sabahı, İstanbul düşman kalelerinin bombalanmasıyla uyandı. Tarabya ve Balat Karakollarına Partizan Öfkeleri indi. Bu bombaların nasıl kendilerinden habersiz yerleştirildiği düşmanı hayretler içinde bıraktı.

22 Kasım akşamı, Türk Silahlı Kuvvetlerine bilgisayar danışmanlığı yapan ve burjuva basın tarafındna böyle bir danışmanlığı tescillenen İNTER Mühendislik Danışmanlık ve Tic. A.Ş. Partizan Öfkelerinin hedefi oldu ve şirket adeta yerle bir edildi.

24 Kasım akşamı, yine Türk Silahlı Kuvvetleri ile çalışan, CAMTAŞ Düzcam Pazarlama Şirketi ve buna bağlı olan, finansmanını sağlayan İş Bankası Partizan Öfkeleriyle adeta yerle bir edildi.

Partizan Öfkelerinin patladığı düşman kalelerine "Komünist Önder Mehmet Demirdağ Yoldaş ve Karadeniz Şehitlerinin Hesabını Sorduk/Soracağız" yazılı pankartlarımızla birlikte, eylemimizin amacını açıklayan bildirilerimizi bırakarak kayıp vermeden çekildik.

Bitiremeyeceksiniz!

Hele hele şehitlerimizin bizlere bıraktığı bayrağımızı, onlara layık bir biçimde taşımamızı asla ve asla engelleyemeyeceksiniz!

-Savaşımımız Devam Edecek, Partizan Öfkeleri Dinmeyecek!

-Yaşasın Partimiz TKP/ML, Ordumuz TİKKO, Gençlik Örgütümüz TMLGB!